

ZA MILOTOU SPÁLOVOU (6. 6. 1943 – 23. 12. 2020)

Foto z rodinného archívu
poskytla rodina

23. decembra 2020
nás opustila

Milota Spálová,
*dlhoročná pracovníčka
redakcie časopisu Filozofia*

Drahá Milotka,
viem, že tieto riadky by si pred pár rokmi čítala aj Ty. Starostlivo by si vpisovala úpravy, ktoré by navrhli po prvej čítačke zodpovedné redaktorky. Tuším, čo by si mi povedala, ako by si ma zastavila a nesúhlasila s tým, že máš byť v centre pozornosti (možno prvýkrát) v časopise, ktorý pre Teba predstavoval časť Tvojho života. Stovky, ba tisíce hodín sústredenej, trpezlivej, pre oko čitateľa neviditeľnej práce, ako dirigovanie dokonalého orchestra, kde má každé písmenko svoje presné miesto. Roky kontrolovania, precíznych zásahov do textov, ktoré akiste hýbu filozofickým svetom aspoň u nás, na Slovensku. Tvoj život bol s filozofiou spätý od roku 1996, keď si začala pracovať na Filozofickom ústave SAV, najskôr ako tajomníčka, neskôr sekretárka redakcie časopisu Filozofia. S filozofiou (s malým i veľkým začiatočným písmenom) si bola spätá až do svojho odchodu na dôchodok pred pár rokmi. Nikdy si však na svoje bývalé pracovisko nezabudla, vracala si sa k nemu v spomienkach, v rozhovoroch, ktoré sme spolu (okrem iných Tvojich blízkych kolegýň a kolegov aj my dve) neraz viedli.

Prepáč, Milotka, nedokážem sucho konštatovať životopisné údaje. Poznali sme sa skoro štvrtstoročie, zažili spolu mnoho aktivít súvisiacich predovšetkým s prácou v Slovenskom filozofickom združení. Konferencie, kongresy, valné zhromaždenia... Všetko, aj vďaka Tebe a Tvojej obetavosti a práci, malo dobrý ohlas. Všetko sa aj vďaka Tebe podarilo najlepšie, ako to za daných okolností bolo možné. Bola to aj Tvoja zásluha, Tvoj veľký podiel na tom, že sme drobnými krokmi posúvali stupeň náročnosti vyššie. Neraz s T. Mandovou, Z. Androvičovou, M. Tomanom, P. Nezníkom, R. Sťahelom, Z. Plašienkovou, R. Karulom a mnohými ďalšími spomíname na spoločné hodiny strávené na recepcii v Smolenickom zámku, kde sme riešili organizačné otázky, zvládali krízové situácie, ale aj rozprávali o všetkom možnom. O našich životoch, bolestiach, trápeniach, ale aj radoostiach. Ako sme občas vyšli do zámockého parku, alebo si dali na terase kávičku s koláčikom.

Tvoj život bol zviazaný s Tvojou rodinou, v posledných rokoch najmä so sestrou, neterkou a jej mužom. Bola si na nich pyšná, milovala ich nekonečnou láskou. Svoj čas si venovala priateľkám, na ktoré si nikdy nezabúdala, nikdy. Žila si pre svojich blízkych a pre svoju prácu. Obdivujem, stále viac a viac, Tvoj obrovský zmysel pre detail, precíznosť, ktorá bola Tvojou príslovečnou črtou. Dokonale si ovládala ručné práce, bola si chýrečná cukrárka, kuchárka. Milovala si hudbu, knihy... Je toho toľko, v čom si bola dokonalá a výnimočná. Nenahraditeľná.

Čas je neúprosný. V našom poslednom spoločnom telefonáte pred pár dňami si mi povedala, že zavoláš, keď Ti bude lepšie. Obe sme tušili, že sa počujeme naposledy... Navždy si Tvoje slová zapamätám. Nikdy nezabudnem na naše rozhovory, na Tvoju podporu, na Tvoju pomoc, nezištnú, priateľskú... Na Tvoje rady.

Deň pred Štedrým dňom odišla vzácna, statočná žena. Trpezlivá, precízna a spofahlivá. Úprimná a vždy otvorená. Naša Milotka.

Erika Lalíková